

40 DE ANI DE MARI IZBÎNZI SUB STINDARDUL PARTIDULUI

BUCUREȘTI

mîndră capitală a unei mîndre țări

Bucureștiul — inima patriei. Principala ei cităde economică. Principala ei focar de cultură. Vatră a istoriei. Principala așezare urbană în spațiul căreia trăiește aproape a zecea parte din populația României. Centru politic al țării — și tot mai cunoscut pe meridianele și paralelele globului. Oras asociat în conștiința lumii cu politica de pace, colaborare și progres, atît de consecvent promovată de România socialistă, de președintele ei, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

Bucureștiul are toate aceste caracteristici și încă multe altele care îl definesc personalitatea. Și totuși: care ar fi principala trăsătură a personalității capitalei noastre între marile capitale și marile orașe ale lumii? Există, în unele țări, capitale ultramoderne sau supermoderne, așa-zise ale anului 2000, în contrast sau disonanță cu vaste și profunde anacronisme economice, cu rămăniți în urmă edificii în restul țării respective. Există capitale care iz patriarhal la periferia vieții economice, în contrast cu activitățile dinamice generale. Așa cum există localități vestite prin vechimea lor multimilenară ori prin faima unor monumente sau prin gigantismul clădirilor ori prin poziția geografică neobișnuită. Prin ce ar putea fi particularizat, înainte de orice, orașul atît de drag inimii noastre?

Putem afirma că Bucureștiul contemporan reprezintă un e-

xemplu deosebit de semnificativ de oras, de capitală ale cărei viață și evoluție anticipează cu fidelitate, la scară impresionantă, prefacerile revoluționare din viața și din chipul întregii țări. Dacă România a parcurs în anii socializmului un impresionant drum spre progres, acest drum poate fi recunoscut cu tărie în evoluția impetuoașă a Bucureștiului în acești ani glorioși. Dacă ritmurile înalte ale dezvoltării, deosebit de viguroase în perioada ce succede Congresului al IX-lea al partidului, pot fi pe drept cuvînt considerate demne de admirație, aceste ritmuri caracterizează și creșterea și reînnoirea din temelii a Bucureștiului de la un an la altul. Grija pentru om, sporea avuției naționale, ardorosa constructivă, perspectiva pătrunzătoare a proiectelor, cetezantătoare, vocația de a cititori, mîndria de a urca rapid noi și noi trepte luminoase ale civilizației și progresului, tot ceea ce a gândit și gîndește partidul spre a cîrî drumul mîndru al țării spre viitorul ei de aur, a fost prefigurată, este mereu prefigurată, ca într-o uvertură înălțătoare, în epopeea constructivă a Bucureștiului din anii socializmului, în mod deosebit din anii „EPOCII CEAUȘESCU”.

An de an, cincinal de cincinal, capitala patriei noastre a dobîndit, cu pas de urias, podoabe care o fac de nerecunoscut celor care nu au mai vizitat-o cîtuva timp. Ceea ce stîr-

nea umire sau curiozitate în anii '50 devenea peisaj obișnuit în anii '60, cînd imagini noi stîrneau umirea și admirația — iar apoi aceste noutăți erau și ele întrecute de noi transformări, și mai grandioase, trecute și ele în obișnuit după scurte perioade de timp.

Ce lungă pare astăzi calea de la acele prime ansambluri de blocuri construite în anii postbelici în cartierul Ferentari — prezente, la vremea respectivă, ca ilustrație pe toate cărțile postale — pînă la uriașele cartiere — adevărate

orașe noi în orașul nou! — ridicate în anii din urmă și care continuă să se înalte! Este distanță de la un ritm de aproximativ 18 000 de apartamente noi în cincinalul 1951—1955, la 120—125 000 construite în fiecare cincinal din anul 1970 încoace.

Desigur, saltul nu s-a produs de la sine. L-a determinat hotărîrea partidului de a rezolva într-un termen cit mai scurt posibil problema locuințelor. L-a determinat munca oamenilor, l-au determinat uriașele fonduri investite de statul nostru în acest sector esențial pentru calitatea vieții. Iar pen-

tru că istoria se inspiră și din rigoarea cifrelor, să reținem cîteva cifre: din cele 36 MILIARDE de lei investite pentru construcția de locuințe în București în perioada 1956—1983, peste cinci sesimi, adică 30,5 MILIARDE de lei, au fost alocate în perioada următoare anului 1966.

Proportia se regăsește și în numărul de locuințe date în folosință: din cele peste 570 000 de apartamente construite în Capitală în anii republicii, peste 420 000 nu au nici 20 de ani vechime, iar majoritatea — nici 10 ani.

Asa s-a ajuns ca, în numai 17 ani, adică în perioada 1966—1983, peste UN MILION DOUA SUTE DE MII de cetățeni să se mute în locuințe noi. Sînt puține acele capitale care se pot mîndri cu o asemenea performanță.

Mutul în casă nouă echivalează, se poate spune, cu întoarcerea primei file dintr-o nouă viață. Acest adevăr e valabil și la scară edificată. Pe planul construcțiilor, numărul urias de locuințe edificate în acești ani în București se asociază cu volumul, de ase-

menea impresionant, al investițiilor pentru asigurarea altor dotări specifice civilizației.

În efortul societății de a asigura locuitorilor condiții tot mai bune de trai, Capitala s-a îmbogățit cu noi podoabe urbanistice care îi sporesc frumusețea și faima. Cîntărea acestora este strîns îngemănată cu inițiativa, activitatea și grija permanentă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, prezent în mijlocul realizatorilor și al celorlalți cetățeni în toate momentele de seamă ale edificării noii capitale, de la prefigurarea principalelor obiective urbanistice pînă la inaugurarea lor. Metroul, vechi vis abandonat o vreme din presupunerea că ar fi imposibil de realizat în lunca Dimbovitiei, a devenit realitate și se extinde la un nivel arhitectonic și de tehnitate de totă mîndrețea: Podul Grant și pasajul Ștefan cel Mare — Colentina, Sala polivalentă, supermarketul „Unirea”, „Cocor”, „Bucur Obor”, imponenta clădire a Spitalului municipal, Teatrul Național, complexele hoteliere „București” și „Intercontinental” sînt numai cîteva din noile nestemate ale peisajului bucureștean, dominat de mereu mai numeroase tinere cartiere, cu mii și mii de clădiri impozante răsărite ca din pămînt. Titan — Balta Albă, Bercei, Drumul Taberei, Militari echivalează fiecare în parte cu populația unor orașe mari și foarte mari, dar acestui fapt, știut aproape de oricine, i se adaugă apariția unor ansambluri de locuit, cu mii și zeci de mii de apartamente, pe care chiar mulți bucureșteni nu au apucat să le vi-

ziteze. Numai zona Băneasa—Aviației — deosebit de reprezentativă ca arhitectură — cuprinde 12 000 de apartamente. Zonele foarte noi de blocuri (Turda, Moșilor, 13 Septembrie, Rahovei, Șoseaua Sălaș) ar reuși să găzduiască foarte confortabil întreaga populație a Bucureștiului din veacul trecut, rămîind spațiul locativ disponibil pentru încă vreo 18 000 de oameni.

Operă constructivă fără precedent a transformat în numai două decenii bătrînul București într-o nouă metropolă, într-un mare oras, însoțit, aerat, modern, tot mai civilizat. Iar strălucita operă continuă cu cetezantă. Orașul devine tot mai frumos, locuințele sînt tot mai solide și mai confortabile, dotările edificare se înmulțesc și ele, soluțiile arhitectonice și urbanistice sînt tot mai inspirate. Sustinut de o viguroasă viață economică — sînt bine cunoscute înalte distincții conferite orașului pentru rezultatele deosebite obținute ani de-a rîndul în întrecerea socialistă strălucind printr-o intensă activitate culturală, reunind cele mai importante evenimente politice și sociale din viața națiunii noastre socialiste, asigurînd condiții demne de viață numerelor săi locuitori și oaspeți, Bucureștiul se înfățișează în anul 40 al libertății patriei, în anul Congresului al XIII-lea al partidului ca o mîndră capitală a unei mîndre țări.

Sergiu ANDON
Fotografii: Sandu CRISTIAN

Două decenii de radicale prefaceri edilitare

● Populația Bucureștiului la 1 iulie 1982 (fără localitățile aparținătoare) era de 1 979 076 locuitori. În prezent, populația Capitalei a depășit 2 milioane de locuitori.

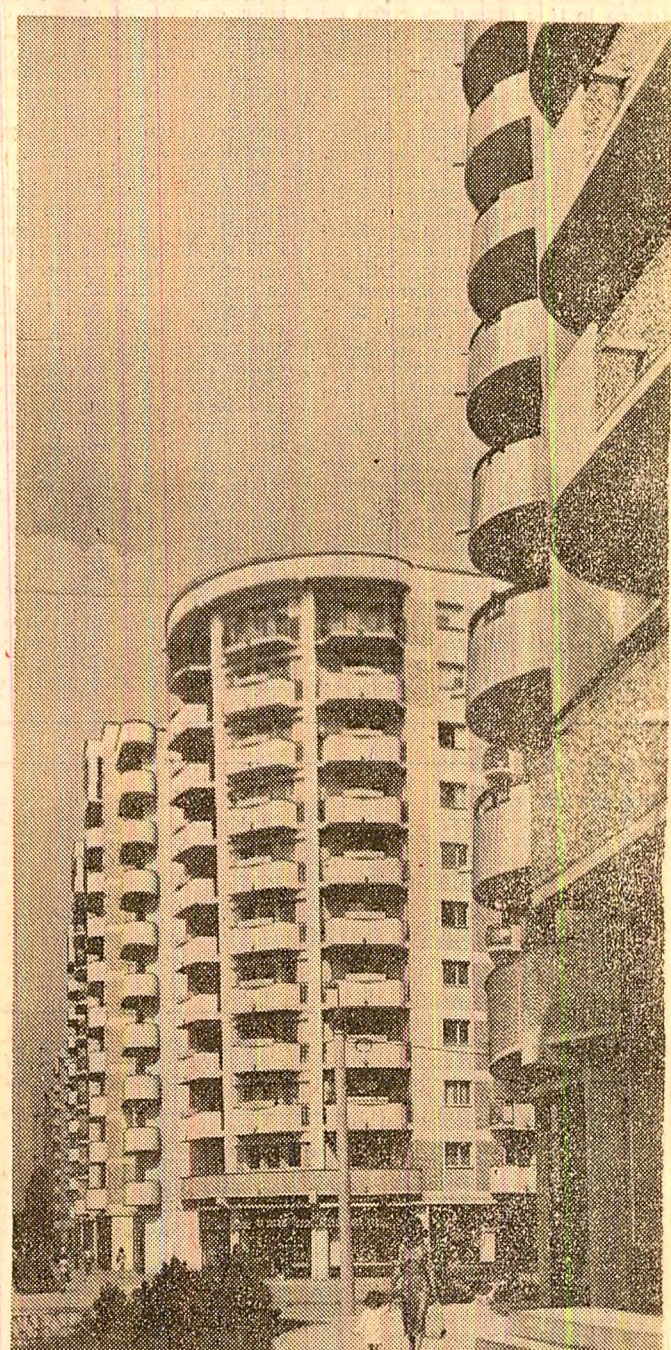
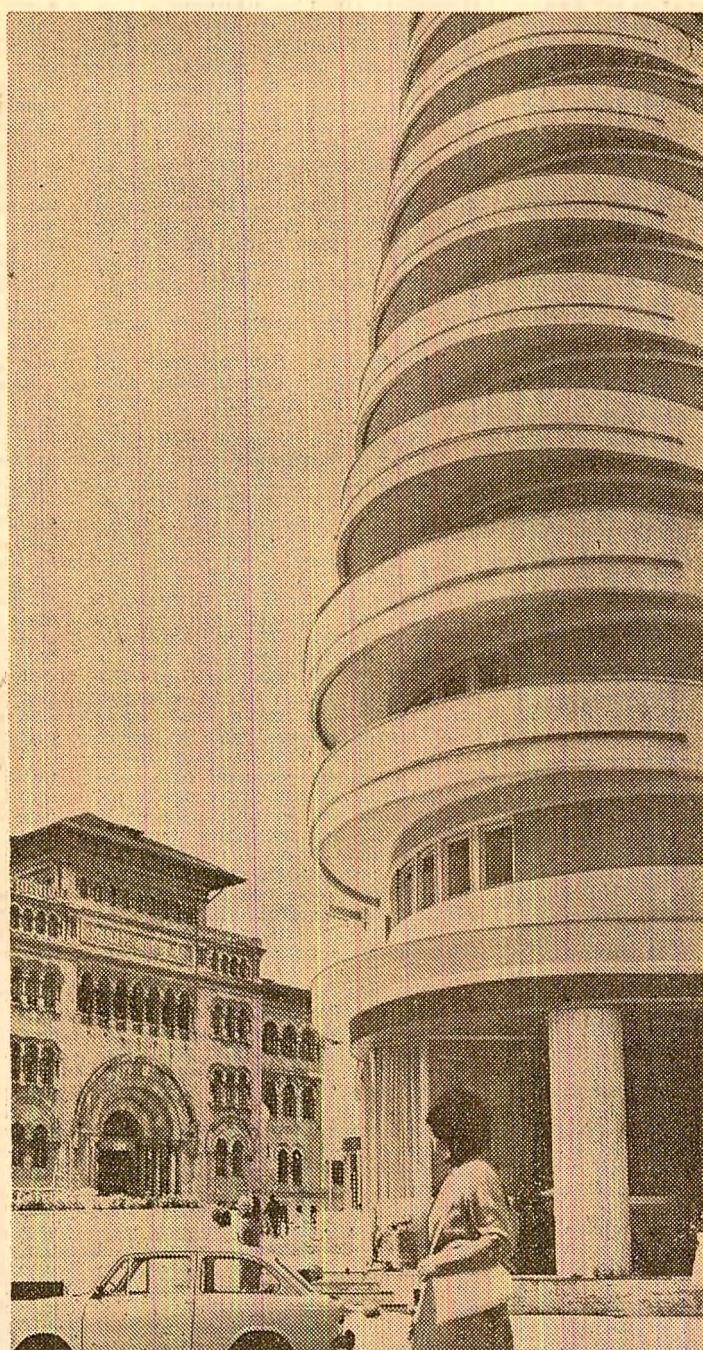
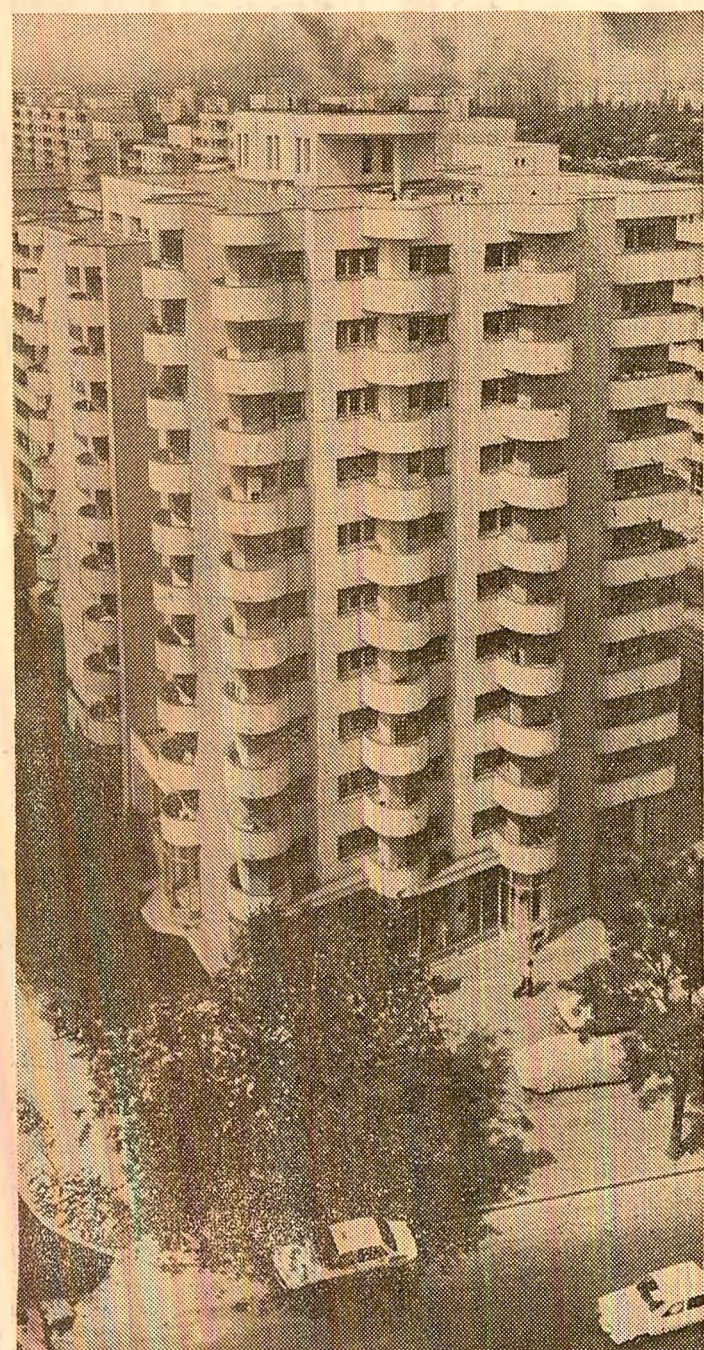
● Fondul de locuințe se compune din peste 760 000 apartamente, dintre care peste 570 000 au fost construite în anii socializmului; peste 420 000 de locuințe au fost construite în ultimele două decenii.

● Numai în perioada 1966—1983 s-au dat în folosință aproape 2 300 săli de clasă, peste 60 000 locuri în cîmine muncitorești, peste 16 000 de locuri în cîmine studențești.

● Cine s-ar apuca să străbată, de la un cap la altul, străzile noi ale Bucureștiului, ar parcurge un drum mai lung decît de la București la Berlin.

● Lungimea rețelei simple de termoficare este egală cu distanța București—lași, iar a celei de apă potabilă echivalează cu de 3 ori distanța București—Satu Mare.

● Puse cap la cap, liniile de tramvai din București egalează calea ferată București—Alba Iulia. Nu va trece mult și lungimea traseelor metroului va putea fi comparată cu distanța între București și orașele apropiate; pînă atunci, magistrala subterană poate prelua un flux de peste 700 000 de călători pe zi.

În anii socializmului au fost construite pentru bucureșteni 570 000 apartamente

● Dezbateri ideologice ● literar-artistice ● de istorie

Convorbire consemnată de
Elena MANTU

